

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

择天记

ท้า
สยด

พลัก
ไซดชะดว

พิมพ์ครั้งที่ 1

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

INKSTONE
INKSTONE
PUBLISHING CO., LTD.

阅文集团
CHINA LITERATURE

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

择天记
คัมภีร์
พลิก
โชคชะตา

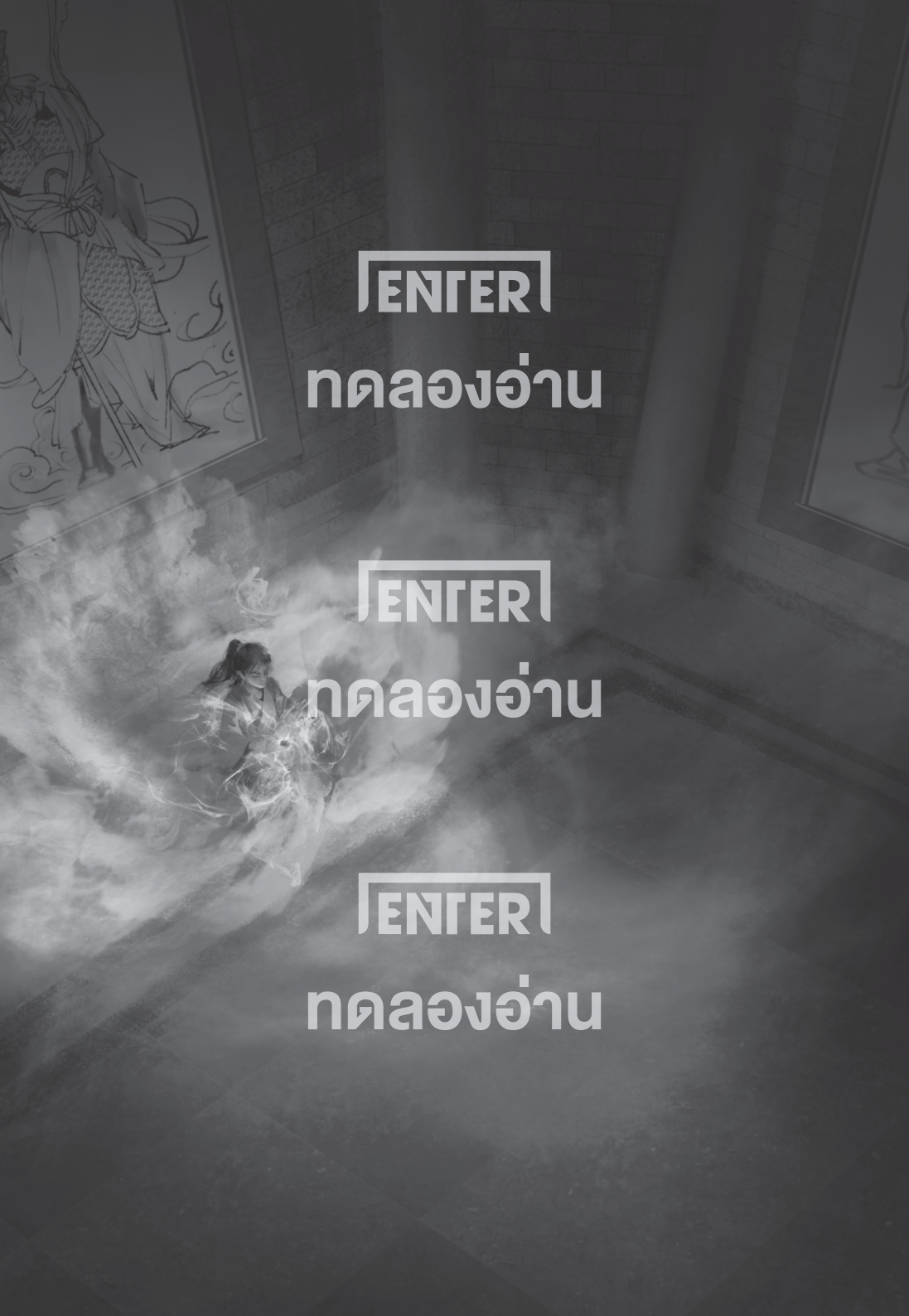
ผู้แต่ง
猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books แปลเรื่อง
ผลงานโดย
ผู้เขียน 'ลยบฟ้าพิชิตปฐพี'

阅文集团

ENTER

ทดลองอ่าน

择天记
คัมภีร์
พลิก
โชคชะตา
ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอนเทอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอนเทอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ถ้าเราเป็นผู้คุมสอบในรอบต่างๆ ของการสอบใหญ่ เราคงจะเหนื่อยล้ากับการตกตะลึง เงินรางวัลทำให้คนตกตะลึงบ่อยเกินไปแล้ว! แต่เชื่อเถอะว่ามันยังไม่หมดแค่นี้ การสอบใหญ่มาถึงช่วงที่เข้มข้นที่สุดแล้ว ขอไม่บอกว่าพระเอกของเราจะคว้าอันดับหนึ่งของชั้นแรกไปได้ตั้งใจหวังไหม บอกแค่ว่าเขาได้เข้าไปในสุสานเทียนชูแน่ๆ ละ

สุสานเทียนชู ชื่อนี้มีปรากฏตั้งแต่เล่มแรก ที่นี่คือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเหล่าผู้บำเพ็ญเพียรทุกคน เพราะคัมภีร์สวรรค์ถูกเก็บรักษาอยู่ในนี้ แล้วอะไรคือคัมภีร์สวรรค์ เข้าไปในสุสานเทียนชูแล้วได้รับอะไร มันดีอย่างไรใครๆ ถึงอยากจะเข้าไปกันนัก ถ้าอยากรู้ก็ตามเงินรางวัลและคนอื่นๆ ไปดูกันในเล่มนี้ได้เลย!

สำนักพิมพ์เอนเธอร์บุ๊กส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนี้นอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นที่ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์พู้ดส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่ายๆ เพียงแค่ว่าอยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มได้อ่าน 'ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การันตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซค์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้กล่าวไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรกะนักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์พู้ดส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

ผู้เกรงกลัวบนโลกนี้แบ่งเป็นสองประเภท
ประเภทแรกคือเปลี่ยนโชคชะตาผู้อื่น
เพื่อให้โชคชะตาของตัวเองสมบูรณ์แบบ
ยังมีอีกประเภทหนึ่งก็คือไม่สนใจโชคชะตาอย่างสิ้นเชิง

ตอนที่ 166

เช่นนี้ก็ได้

เวลาเช่นนี้ยังคงมีแก๊จคิดถึงรองเท้าที่ถอดทิ้งไว้ ยิ่งเป็นการอธิบายว่าเงินฉางเซิงเป็นผู้ชนะ

หลังจากนี้จ้วงฮ้วนอวี่มิได้ปรากฏตัว คนที่ออกมาจากหอสี่เงินคือนักบวชของตำหนักหลัง ประกาศผลการต่อสู้สนามนี้

ท่ามกลางสายตาดกตะลึงของพวกผู้เข้าสอบ เงินฉางเซิงในมือถือรองเท้า สองเท้าเปลือยเปล่า ค่อยๆ ก้าวเดินลงบันไดหินอย่างเชื่องช้า

ถึงซานซือลิววิ่งมาอยู่ข้างๆ เขา มือหนึ่งช่วยพยุง อีกมือยื่นไปรับรองเท้าใหม่เอี่ยมจากอีกฝ่ายมาถือแทน

"เกรงใจแล้ว" เงินฉางเซิงเอ่ยว่าเกรงใจ แต่มิได้ปฏิเสธการช่วยเหลือจากถึงซานซือลิว เพราะเขาได้รับบาดเจ็บไม่เบา ถึงแม้จะอยู่ในหอสี่เงินได้รับการรักษาจากแสงศักดิ์สิทธิ์แล้ว แต่ก็ยังคงอ่อนล้า

ถึงซานซือลิวเอ่ยอย่างหตู่ใจ แต่ในดวงตากลับเต็มไปด้วยความยินดี "จากวันนี้เป็นต้นไปข้าก็คงจะมีคุณสมบัติเพียงถือรองเท้า

ให้เจ้า ข้ายอมต้องรีบประจบเจ้าอยู่แล้ว"

เซวียนหยวนพัวกับลั่วลั่วก็รีบมาต้อนรับเช่นกัน

อีกด้านหนึ่งในหอสีเงิน

จวงฮ่วนอวี้นอนอยู่บนแคร่ ไหล่ขวาถูกลง โลหิตท่วมครึ่งแขน
ดวงตาปิดแน่น ริมฝีปากที่เป็นสีชาวยึดแน่นน้อยๆ กำหมัดแน่น

ในห้องชั้นสองสงบเงียบอย่างยิ่ง พวกผู้ยิ่งใหญ่ไม่รู้ว่าจะควรประเมิน
การต่อสู้สนามนี้อย่างไร

การประลองต่อสู้ในการสอบใหญ่ผ่านไปแล้วหลายสนาม
เงินฉางเซิงกับจวงฮ่วนอวี้นี้มีผู้ใช้ผู้ที่แข็งแกร่งที่สุด ระหว่างพวกเขาก็
มีใช้การต่อสู้ที่ดุเดือดที่สุด ที่ดุเดือดที่สุดคือการต่อสู้ระหว่างเจ้อชีว
กับกวนเพยไป ส่วนที่ตระการตาที่สุดคือการต่อสู้ระหว่างซีเจียนกับ
เหลียงป้านหูแห่งหอกระบี่เขาสีขาน

ทว่าการต่อสู้สนามนี้พลิกกลับไปกลับมา ใครก็คิดไม่ถึงว่า
เงินฉางเซิงจะเริ่มทะลวงสู่ชั้นถอดจิตใหม่อีกครั้งขณะอยู่ในสนามประลอง
เอาชนะจวงฮ่วนอวี้นี้ที่แข็งแกร่ง กลายเป็นการต่อสู้ที่น่าจดจำ

ด้านนอกหอสีเงิน สายตาของทุกคนต่างทอดมองไปยังข้างชายป่า
ไม่มีใครรู้ว่าเพราะเหตุใดเงินฉางเซิงถึงชนะ ก่อเกิดการคาดเดา
มากมาย ยิ่งเพิ่มความตลกตะลึง

จวงฮ่วนอวี้นี้เป็นความภาคภูมิใจของสำนักเทียนเต้า เป็นผู้
แข็งแกร่งที่สุดในบรรดาสำนักในจิตใจ ทว่าแม้แต่เขาก็ไร้หนทาง
จะยับยั้งย่างก้าวของเงินฉางเซิงได้ หรือว่าเรื่องที่หัวหน้าปกครอง
สำนักการศึกษาประกาศในตำหนักหลักถึงวันนั้นจะกลายเป็นจริง
เงินฉางเซิงจะเอาอันดับที่หนึ่งของการสอบใหญ่ได้จริงๆ

ข้างลำน้ำที่ไหลริน ศิษย์หอกระบี่เขาสีขานนั่งเฝ้าเป็นเวลานาน

กวนเพยไปจ้องมองเงินฉางเซิงที่ถูกลัวลัวประกองไปนั่งฟังอยู่ใต้ต้นหยาง เอ่ยด้วยความรู้สึกซับซ้อน "ชื่อเสียงของเขาที่แท้ก็เป็นของจริง"

"ในด้านการฝึกบำเพ็ญเพียรและการต่อสู้ เงินฉางเซิงหาได้มีชื่อเสียง ยังมีใครคนที่มีโชค ด้วยเหตุนี้ถึงยอดเยี่ยม"

โก้วหานสื่อจ้องมองเงินฉางเซิงที่หลับตาฟังต้นหยาง นิ่งเสียบครุ่นคิด จากเด็กหนุ่มที่ฝึกบำเพ็ญเพียรไม่ได้และต่อสู้ไม่เป็น ใช้เวลาเพียงแค่มีกี่เดือนก็สามารถพัฒนาถึงระดับนี้ เขาต้องทุ่มเทเวลาและจิตใจมากมายเพียงใด ถึงขั้นที่เรียกว่ายอมแฉดเผาชีวิตตน เพียงแค่ให้ได้มาซึ่งอันดับที่หนึ่งของการสอบใหญ่ ทำเช่นนี้คุ้มค่าแล้วหรือ

ความเจียบสงบด้านนอกหอสี่เงินถูกเสียงโอดจากข้างชายป่าทำลายลง

เงินฉางเซิงฟังต้นหยาง ไ้ออกมาต่อเนื่อง คล้ายกับว่าทุกซัทรมานอย่างยิ่ง ทุกครั้งเมื่อไอแผลที่หน้าอกจะปริแตกออก โลหิตไหลซึมออกมา

เงินฉางเซิงใช้การเมินเฉยต่อความตายมาเอาชนะจะจงฮ่วนอวี่ ทุ่มเทสิ่งแลกเปลี่ยนอันยิ่งใหญ่ เขารู้ดียิ่งนักกว่าก่อนที่การสอบใหญ่จะสิ้นสุดลง อาการบาดเจ็บของเขาจะไม่มีทางฟื้นคืน

ลัวลัวพันแผลให้เขาอย่างวุ่นวาย ถึงซานสื่อลัวคันทายาในสัมภาระตามคำบอกของเขา เซวียนหยวนพ้วยกน้ำสะอาดมาถ้วยใหญ่พอดีกับที่ถึงซานสื่อลัวเจอยาที่ต้องการ

เงินฉางเซิงดื่มน้ำสะอาดแล้วกลืนยาเข้าไป จากนั้นหลับตาด้วยความเหนื่อยล้า กำหนดลมหายใจ

ลัวลัวเห็นใบหน้าขาวซีดของเขา นางอยากจะเอื่อยอะไรบางอย่าง

แต่สุดท้ายกลับมิได้เอื่อยอะไรออกมา

ตามอาการบาดเจ็บและสภาพของเงินฉางเชิง ไม่ต้องเอ่ยว่าหลังจากนี้ยังจะต้องพบกับโก่วหานสือ แม้เป็นเพียงผู้เข้าสอบจากสำนักเล็กๆ ก็เอาชนะเขาได้อย่างง่ายดายตายทั้งสิ้น

แต่นางไร้หนทางจะพูดเกลี้ยกล่อมไม่ให้เขาต่อสู้

ถึงซานสือลี้วกับเซวียนหยวนพัวก็เอื่อยสิ่งใดไม่ออกเช่นกัน

กระทั่งก่อนหน้านี้ตอนอยู่ในหอสี่เงิน นักบวชดำหนักหลิงเห็นอาการบาดเจ็บที่อยู่บนร่างกายเขาก็ทนไม่ได้ ปรารถนาจะ让他ถอนตัวจากการแข่งขัน

ทนไม่ได้ในที่นี่ก็คือทนไม่ได้ที่จะเห็นเขาได้รับบาดเจ็บสาหัสในการต่อสู้ครั้งต่อไป และก็ทนไม่ได้ที่จะเห็นเขามาได้ไกลถึงขนาดนี้ แต่กลับจะต้องหยุดการต่อสู้ลง

แน่นอนว่าเงินฉางเชิงจะไม่หยุดการต่อสู้ เช่นเดียวกับที่การสอบใหญ่ก็คงไม่หยุดพักเพียงเพราะอาการบาดเจ็บของเขา

ทุกสิ่งยังคงดำเนินต่อไป โก่วหานสือเข้าไปในหอสี่เงิน ก็เหมือนหลายสนามก่อนหน้านี้ เขาเอาชนะศิษย์สตรีจากยอดเขาเชิงหนึ่งผู้นั้นได้อย่างราบรื่นประหนึ่งสายฝนฤดูวสันต์ที่ทำให้สรรพสิ่งชุ่มฉ่ำ

สิ่งที่ทำให้คนของสำนักศึกษาศาสนาหลวงรู้สึกไม่สงบก็คือคู่ต่อสู้ของโก่วหานสือยังคงไม่ได้รับบาดเจ็บ

สามารถควบคุมการต่อสู้ได้อย่างสมบูรณ์แบบแทนความหมายว่ามีพลังการต่อสู้ที่สูงล้ำ หลังจากเพียนไห่เชิงเสวี่ยถอนตัวจากการแข่งขัน ความห่างชั้นระหว่างโก่วหานสือกับผู้เข้าสอบคนอื่นทำให้ผู้คนต่างรู้สึกสิ้นหวังยิ่งนัก

สำนักศึกษาศาสนาหลวงจึงทำได้เพียงนำความคาดหวังฝากไว้กับ

เจ๋อชิว

เด็กหนุ่มเฝ้าหมาป่าอยู่อันดับสามในทำเนียบชิงฮวีน ตามการจับสลาก ถ้าเอาชนะคู่ต่อสู้รอบนี้ได้เขาก็จะได้พบกับโก่วหานสือ

เวลานี้ในบรรดาผู้เข้าสอบที่ยังเหลือก็มีเพียงแค่ว่ากับลั่วลั่วที่สามารถคุกคามโก่วหานสือได้ ลั่วลั่วไม่มีโอกาสพบกับโก่วหานสือ เขาจึงเป็นตัวเลือกหนึ่งเดียว

คู่ต่อสู้รอบนี้ของเจ๋อชิวเป็นนายกongรุ่นเยาว์ของสำนักใจชิง

เขาไม่ได้เดินตรงไปที่หอสี่เงิน แต่เดินไปยังชายป่า

พวกผู้เข้าสอบที่มองเห็นฉากนี้ก็คิดโยงไปถึงตอนที่ถึงซานสือลิวเดินไปหาเจ๋อชิวก่อนหน้านี้ อดไม่ได้ที่จะแปลกใจ

เจ๋อชิวเดินไปยังข้างชายป่า ใบหน้าไร้ความรู้สึก มองถึงซานสือลิวพร้อมเอ่ยว่า "เงิน"

ได้ยินคำนี้ ท่าทางของลั่วลั่วกับเซวียนหยวนพั่วเปลี่ยนไปเล็กน้อย เพิ่งจะเชื่อว่าที่ถึงซานสือลิวพูดเป็นเรื่องจริง

แม้แต่เงินฉางเชิงยังเบิกตากว้าง

เด็กหนุ่มเฝ้าหมาป่าที่ขึ้นชื่อเรื่องความโดดเดี่ยวและเลือดเย็นผู้นี้คิดไม่ถึงว่าจะต้องการเงินแทบตายอยู่แล้ว

ถึงซานสือลิวเอ่ยเสียงต่ำด้วยความโมโห "คู่ต่อสู้เช่นนี้เจ้ายังจะเอาเงินอีกหรือ"

เจ๋อชิวยังคงใบหน้าไร้ความรู้สึก จ้องมองด้วยสายตาเฉื่อยชา "เพราะเหตุใดจะเอาไม่ได้"

"เจ้าเอาชนะได้แน่ๆ มิใช่หรือไร" ถึงซานสือลิวโมโห "ถ้าข้าไม่ให้เงินเจ้า เจ้าจะเอาชนะเจ้าคนผู้นั้นไม่ได้หรือ"

เจ๋อชิวครุ่นคิดก่อนตอบ "แต่เจ้าต้องการให้ข้าต่อสู้กับโก่วหานสือ"

"สนามหน้าพวกเราค่อยคุยเรื่องราคากัน"

เจ้าชิวสายศิระะ "ต้องการให้ต่อสู้กับโก๋หวานสี้อ ข้าจะต้องเอาชนะสนามนี้ก่อน ดังนั้นสนามนี้เจ้าจะต้องเอาเงินให้ข้า"

ถึงซานสี้อลิวมองเขาเหมือนกับมองตัวประหลาด ครั้นพบว่าเขาไม่เปลี่ยนความตั้งใจแน่ๆ จึงทำได้เพียงยอมแพ้ ล้วงตัวเงินในแขนเสื้อยื่นส่งให้

เจ้าชิวมองตัวเงิน ตัวเลขบนนั้นทำให้เขาพึงพอใจยิ่งนัก เขาพยักหน้า "ข้าจะต่อสู้ให้ดีๆ เลย"

เมื่อเอ่ยประโยคนี้จบเขาก็เดินออกมาจากข้างชายป่า ตรงไปที่หอสีเฉิน

ลั่วลั่วเบิกตากว้างจ้องมองถึงซานสี้อลิว "เช่นนั้นก็ได้รี"

เซวียนหยวนพัวจ้องมองภาพด้านหลังที่โดดเด่นยวของเจ้าชิว ถอนหายใจออกมา "เช่นนั้นก็ได้รี"

ตอนที่ 167

สองสนามที่ยาวนาน

มีคนเห็นถึงขานสือลิวยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งให้เจ๋อชิว แต่ไม่มีใครคิดโยงได้ว่านั้นคือตัวเงิน ภาพลักษณ์ที่เด็กหนุ่มเผ่าหมาป่ามีต่อผู้คนบนโลกไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเงินทองพรรคนี้อ เหมือนกับลั่วลั่วและเซวียนหยวนฟัวที่ถึงแม้จะเห็นกับตาตนเองก็ยังไม่อยากที่จะเชื่อ

เจ๋อชิวเดินเข้าไปในหอสีเงิน

เจ๋อชิวเดินออกมาจากหอสีเงิน

คู่ต่อสู้ของเขามีได้เดินออกมาด้วย ก็เหมือนกับโก่วหานสือ เขาได้รับชัยชนะในสนามนี้อย่างมีอะไรให้โต้แย้ง แต่นอกจากผลลัพธ์ที่เหมือนกันแล้ว ขั้นตอนการต่อสู้ของเขามีมากกว่าของโก่วหานสือ เพราะคู่ต่อสู้ของเขาได้รับบาดเจ็บสาหัส ถูกส่งตัวออกไปจากตำหนักเสวียกง

สายตาของผู้เข้าสอบเคลื่อนลงบันไดตามเขา เคลื่อนต่อไปยังกลุ่มคนไม่กี่คนที่อยู่ข้างชายป่า

ถึงขานสือลิวเอ่ยอย่างสนใจเล็กน้อย "เจ้าใช้ฐานะศิษย์ของ

สำนึกใจซึ่งในการสมัครสอบ คนผู้นั้นนับว่าเป็นศิษย์สำนักเดียวกับเจ้าเหตุใดถึงลงมือหนักเช่นนี้"

เจ๋อซิวนิ่งเงียบชั่วครู่ คล้ายกับไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดเขาถึงต้องใส่ใจเรื่องพรรค์นี้ "ข้าบอกไว้แล้วว่าจะต้องสู้ให้ดี"

ตัวเงินของกังซานสือลิวทำให้เขาพึงพอใจ ด้วยเหตุนี้จึงได้ให้สัญญาว่าจะต่อสู้ให้ดี สิ่งที่เกิดกับหนุมเผ่าหมาป่าเรียกว่าต่อสู้ให้ดีก็คือใช้พลังทั้งหมดในการต่อสู้

"แล้วนี่เจ้ามาทำอะไรอยู่ตรงนี้"

สายตาของพวกผู้เข้าสอบมารวมกันอยู่ข้างชายป่า ทำให้กังซานสือลิวรู้สึกว่าได้รับแรงกดดัน เขาไม่ยอมให้ข้อตกลงระหว่างสำนักศึกษาศาสนาหลวงกับเจ๋อซิวถูกคนล่วงรู้ นี่มิได้เกี่ยวข้องกับเกียรติยศชื่อเสียงอะไร แต่เป็นเพราะเขาต้องการรักษาความลับที่ว่าเจ๋อซิวเป็นคนที่สามารถซื้อได้ด้วยเงิน

ตอนนี้เจ๋อซิวก็เท่ากับเป็นทหารรับจ้างของสำนักศึกษาศาสนาหลวง ทหารรับจ้างที่แข็งแกร่งเช่นนี้แน่นอนว่าไม่ให้ผู้ใดล่วงรู้ย่อมเป็นการดีที่สุดในที่สุด

"เจรจาเรื่องราคา" เจ๋อซิวเอ่ยออกมา

กังซานสือลิวรู้ว่าเขาหมายถึงสนามต่อไป

ไม่มีสิ่งไหนเหนือความคาดหมาย เจ๋อซิวจะได้พบกับโกวหนาสือ

ลัวลัวกับเชวียนหยวนพั่วก็หันหน้ามองกิ่งไม้บนพื้นดินเพื่อปกปิดสีหน้ากระอักกระอ่วนของตน

เงินฉางเซิงมิได้เป็นเช่นนั้น เพราะนี่เป็นเรื่องของเขา หากหลังจากเรื่องนี้ผ่านพ้นไปแล้วจะถูกผู้คนหัวเราะเยาะ เขาก็คิดว่าคนที่สมควรถูกหัวเราะเยาะควรจะเป็นตน มิใช่กังซานสือลิว

"สิ่งที่เจ้าต้องการข้าไม่อาจรับรองว่า...ข้ามี แต่ข้าจะพยายาม
 สุดความสามารถเพื่อตอบแทนเจ้า" เงินฉางเซิงมองเจ้าชีวพลางเอ่ย
 ออกมา

เจ้าชีวจึงดวงตาเขาเขม็ง กล่าวด้วยท่าทางนิ่งเฉย "เจ้าจะต้องมี
 แน่ๆ"

"หากว่ามี ข้าก็มอบให้แก่เจ้า"

เจ้าชีวนิ่งเงียบเป็นเวลานานก่อนเอ่ยว่า "ได้"

จากนั้นเขามองไปยังถังซานสี่ลิว นิ่งเงียบเป็นเวลานานเช่นกัน
 ก่อนเอ่ย "สามเท่าได้หรือไม่"

ถังซานสี่ลิวตะลึงงัน หลังจากนั้นถึงรู้สึกตัว สะกดกลั่นความยินดี
 เอ่ยออกมาอย่างพยายามให้สงบนิ่งที่สุด "ไม่มีปัญหา"

เจ้าชีวพยักหน้าอีกครั้ง แล้วจึงหันกายจากไป

"มองแล้วเจ้าเด็กคนนี้จะกลายเป็นแค่สังหารคน เจริญต่อรอง
 ราคาไม่เป็น"

ถังซานสี่ลิวมองภาพด้านหลังของเขา เอ่ยออกมาอย่างปล่อยวาง

ต่อสู้กับโก่วหานสี่ลิวมีราคามากกว่าต่อสู้กับผู้เข้าสอบสำนักใจชิง
 คนนั้นเพียงแค่สามเท่า ราคาที่เจ้าชีวเรียกมาทำให้เขารู้สึกเหนือ
 ความคาดหมาย

จากนั้นเขาคิดถึงเรื่องหนึ่งได้ หันกลับไปมองเงินฉางเซิง คิ้วขมวด
 เข้าหากัน "เจ้ารู้หรือว่าเขาต้องการสิ่งใด"

ชัดเจนอย่างยิ่งว่าเด็กหนุ่มเผ่าหมาป่าขาดแคลนเงิน แต่อีกเหตุผล
 สำคัญที่เขายินยอมช่วยเหลือสำนักศึกษาศาสนาหลวงก็คือเขาต้องการ
 บางสิ่งบางอย่างจากเงินฉางเซิง

เงินฉางเซิงจึงมองลึกลง "ข้าเดาได้รางๆ ว่าเขาต้องการสิ่งใด"

เพียงแต่"ไม่มั่นใจว่าจะช่วยเขาได้หรือไม่"

การต่อสู้ของผู้แข็งแกร่งแปดคนสุดท้าย ลัวลัวพบกับจางฮุยบัณฑิต
จากสำนักไหวยวน

เด็กหนุ่มผู้มีพรสวรรค์ คู่ควรกับอันดับเก้าของทำเนียบชิงอวิน
ในหอสี่เงินจางฮุยแสดงพลังปราณแท้อันแข็งแกร่งที่ฝึกฝนกับสุดยอด
เพลงกระบี่จนสามารถ...ยืนหยัดได้ครึ่งก้านธูป

หลังจากนักบวชดำหนักหลักประกาศผล จางฮุยก็ออกจาก
หอสี่เงินไปเสียๆ

มองภาพด้านหลังที่ให้ความรู้สึกเจ็บเหงาของเด็กหนุ่มสำนัก
ไหวยวน ลัวลัวมิได้รู้สึกอะไร ยืนอยู่เฉยๆ รอคอยให้คู่ต่อสู้คนต่อไป
เข้ามา

นางมิได้ออกจากหอสี่เงิน นางขอเป็นคู่แรกในการต่อสู้รอบ
สี่คนสุดท้าย ผู้ยิ่งใหญ่ที่อยู่บนชั้นสองเหล่านั้้นย่อมต้องให้เกียรตินาง
ประตูของหอสี่เงินปิดลงแล้ว ผ่านไปเพียงชั่วครู่ประตูก็ได้เปิดออก
อีกครั้ง

ได้ยินเสียงแอ็ดของประตู ลัวลัวก็เดินไปประคองคู่ต่อสู้เข้ามา
ตรงกลางหออย่างระมัดระวัง

คู่ต่อสู้รอบนี้ของนางคือเงินฉางเซิง

สนามต่อสู้หลังถูกน้ำฝนชะล้างยังมีทรายที่เปื้อกชั้นหลงเหลือ
อยู่เล็กน้อย พื้นและกำแพงฟากที่อยู่ใกล้กับบันไดหินทางขึ้นนับว่า
ยังสะอาดสะอ้านและค่อนข้างแห้ง

ลัวลัวประคองเงินฉางเซิงนั่งบนนั้น ส่งน้ำสะอาดป้อนให้เขาดื่ม
เอ่ยว่า "อาจารย์ อิกนานเท่าใดยาถึงจะออกฤทธิ์"

เงินฉางเชิงมองด้ายสีทองที่พันรอบนิ้วนางมือซ้ายเขา เอ่ยว่า "ดีขึ้นมากแล้ว เจ้าไม่ต้องเป็นห่วง ถ้าอีกชั่วครู่ยังไม่ดีขึ้นข้าค่อยคิดหาวิธี"

"อาจารย์ เช่นนั้นท่านก็พักอีกสักหน่อย"

เงินฉางเชิงมองไปยังชั้นสอง ในใจครุ่นคิด เช่นนี้จะเหมาะสมหรือ หอสีเงินเป็นสนามประลองต่อสู้ของการสอบใหญ่ หลังจากผู้เข้าสอบเข้ามาแล้ว จิตใจย่อมจดจ่ออยู่กับการต่อสู้ มีหรือที่จะมีแก้ไขมาสังเกตรูปร่างของหอ

แต่เวลานี้เขากลับสามารถมองดูได้เต็มตา

เพียงแต่ว่ารู้สึกใจไม่สงบอยู่บ้าง

"จะถูกคนว่าเอาได้หรือไม่" เขามองลั่วลั่ว เอ่ยถามออกมา

ลั่วลั่วครุ่นคิด นางนั้นหาได้กลัวผู้อื่นติฉินนินทาแต่อย่างใด ทว่าคิดไปถึงนิสัยที่ระมัดระวังรอบคอบของเขาก็กลอกตาแล้วเอ่ยว่า "เช่นนั้นพวกเรามาคุยอะไรกันหน่อยก็ดี"

จะคุยอะไรเล่า ต้นไทรของสำนักศึกษาศาสนาหลวงใหญ่ขึ้นกว่าเดิมหรือไม่ ยืนอยู่บนกิ่งของต้นไทรยังมองเห็นร้านรวงเหล่านั้นหรือไม่ เมื่อตอนฤดูหนาวหิมะที่สำนักศึกษาศาสนาหลวงตกลงมาหนาแค่ไหน

"อาจารย์ ท่านเอาชนะจวงฮ้วนอวี๋ได้อย่างไร" ลั่วลั่วเอ่ยถามถึงสิ่งที่ทุกคนต่างให้ความสนใจ

เงินฉางเชิงครุ่นคิด จากนั้นอธิบายรายละเอียดของการต่อสู้รอบที่แล้วอย่างมิได้ขาดตกบกพร่องแม้แต่แต่น้อย

เป็นธรรมดาที่ลั่วลั่วจะตกตะลึง ทั้งมีความหวาดผวาลงเหลืออยู่ "โชคดีที่มีฝนสายนั่น..."

เงินฉางเชิงพยักหน้า เวลานี้ถึงเพิ่งมาคิดได้ว่าหากไม่มีสายฝน

อันเห็นบิณฑาวร่วงหล่นลงมาจากท้องฟ้า แม้เขาไม่ถูกแสงดวงดาว
แผดเผาจนเสียชีวิตก็คงจะได้รับบาดเจ็บสาหัสเพราะภายในร่างกาย
ร้อนจัด

หยาดฝนนั้นมาจากที่แห่งใดนะหรือ

"ตำหนักเสวยกงอยู่ในโลกใบไม้ครามของใต้เท้าสังฆราช คนที่
จะทำให้ฝนตกลงมาได้ก็มีเพียงแค่นี้ใต้เท้าสังฆราชเท่านั้น"

ลั่วลั่วไม่รู้วาคิดไปถึงสิ่งใด นิ่งเงียบเป็นเวลานาน จากนั้นจึง
กล่าวขึ้นมา "อาจารย์ เรื่องนี้นับวันจะยิ่งซับซ้อนเสียแล้ว"

เงินฉางเซิงนิ่งเงียบมิได้เอ่ยสิ่งใด หากคนที่ทำให้สายฝนตกลงมา
เป็นใต้เท้าสังฆราชจริง แล้วจะอธิบายอย่างไรดีเล่า

เขากับสำนักศึกษาศาสนาหลวงเป็นกลุ่มอำนาจเก่าของศาสนาหลวง
ที่ถูกละทิ้ง

ทุกคนต่างรู้ดีว่ากลุ่มอำนาจเก่าของศาสนาหลวง หรืออาจ
กล่าวได้ว่าบรรดาผู้ยิ่งใหญ่ที่ซื่อสัตย์ต่อเชื้อพระวงศ์เงิน ฟ่งเป้าไปยัง
จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์และใต้เท้าสังฆราช

ใต้เท้าสังฆราชเพราะเหตุใดต้องช่วยเหลือตน หรือกล่าวให้
เจาะจงกว่านั้น เพราะเหตุใดต้องช่วยชีวิตตนด้วยเล่า

ทั่วทั้งผืนพิภพต่างทราบดี ศิษย์ใหม่ของสำนักศึกษาศาสนาหลวง
การประกาศของหัวหน้าปกครองสำนักการศึกษา ชุกซ่อนปัญหามากมาย
ไว้นั้น

ในฐานะคนที่ถูกลากไปเกี่ยวข้อง เงินฉางเซิงย่อมพอจะรู้ที่มา
ที่ไปอยู่บ้าง เพียงแค่แต่ไหนแต่ไรมาเขาไม่เคยขบคิดอย่างจริงจัง

ประการแรกเป็นเพราะเขาไม่ปรารถนาจะคิด เป้าหมายของเขา
ก็คืออันดับที่หนึ่งของการสอบใหญ่ บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ของจึงต้องการ

ทำสิ่งใดมิได้เกี่ยวข้องกับเขา

ประการที่สองเขาไม่เข้าใจความคิดของบรรดาผู้ยิ่งใหญ่เหล่านั้น
ผู้เยาว์เช่นเขาย่อมไม่อาจมองได้ทะลุปรุโปร่ง

"อย่างน้อยๆ ตอนนี้มองดูแล้วก็ส่งผลดีต่อตัวข้า" เงินฉางเซิง
มองลั้วลั้วที่มีท่าทางเคร่งขรึม เอ่ยออกมาอย่างสบายใจ

"ข้าก็คิดเช่นนั้น อาจจะใช้ประโยชน์ได้"

เงินฉางเซิงไม่เข้าใจ "ใช้ประโยชน์อย่างไร"

สายตาของลั้วลั้วตกลงบนรอยแผลจากกระบี่ที่หน้าอกของเขา
"อีกสักครู่เมื่อถึงรอบตัดสิน พยายามเข้าไปอยู่ในสถานการณ์อันตราย"

เงินฉางเซิงเข้าใจความหมายของนาง

ใจจริงลั้วลั้วก็ไม่อยากเสนอให้เขาทำเช่นนั้น แต่ในเมื่อเงินฉางเซิง
จะต้องเอาอันดับที่หนึ่งของการสอบใหญ่ จะไม่ทำก็คงไม่ได้

นางกับเงินฉางเซิงไม่รู้ว่าผู้ยิ่งใหญ่เหล่านั้นกำลังคิดสิ่งใดอยู่
แต่รู้ว่าผู้ยิ่งใหญ่เหล่านั้นเคยทำสิ่งใดไว้บ้าง

มีผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากที่ปรารถนาจะให้เงินฉางเซิงพ่ายแพ้
และมีอีกจำนวนมากที่ไม่ต้องการให้เงินฉางเซิงพ่ายแพ้

ก่อนหน้านี้ได้ทำสังฆราชให้สายฝนตกลงมายังด้านหน้าเสวียกได้
ก็สามารถให้สายฝนตกลงมามากกว่านั้นได้

เงินฉางเซิงจึงควรจะต้องตกอยู่ในอันตราย ต้องร้องขอความช่วยเหลือท่ามกลางความเป็นความตาย เช่นนี้ถึงจะสามารถหิบบั้ม
พลังจากผู้ยิ่งใหญ่เหล่านั้น หรืออาจกล่าวว่าหิบบั้มสายฝนจาก
ได้ทำสังฆราชอีกครั้ง

นี่ก็คือที่เรียกว่าใช้ประโยชน์นั่นเอง

ลั้วลั้วรู้สึกไม่สบายใจ "แต่ท่านจะต้องระมัดระวังความปลอดภัย

ของตัวเองด้วย"

เงินนางเซียงยื่นมือไปลูบเส้นผมของนาง "ไม่ต้องห่วง ข้าไม่เป็นไร"

สภาพจิตใจของลั่วลั่วค่อนข้างแย่ "ขอภัย วันนี้ข้าช่วยอะไรอาจารย์ไม่ได้เลย"

นางขอร้องได้ทำสังฆราชทั้งคืนถึงเข้าร่วมการสอบใหญ่ได้สำหรับนางแล้วอันดับมิได้มีความหมายใดๆ สิ่งที่น่าจะต้องทำก็คือคุ้มกันเส้นทางให้แก่เงินนางเซียง ดังเช่นรอบก่อนหน้านี้อาจารย์จะอยู่เพื่อให้เวลานี้เงินนางเซียงสามารถนั่งพักผ่อนอยู่ในหอสี่เงินได้ ไม่ต้องแบกร่างกายที่บาดเจ็บหนักมาเผชิญหน้ากับศิษย์สำนักไหวยวน

สำหรับนางแล้วจะอยู่มิได้นับเป็นอะไรเลย

เป้าหมายของนางก็คือเพียรให้เซียงเสวยกับไกวหานสื่อ

เพียรให้เซียงเสวยถอนตัวจากการแข่งขัน แต่ยังเหลือไกวหานสื่ออีกหนึ่งคน

ในหอสี่เงินเงียบสงัด

ด้านนอกหอสี่เงินกลับคึกคัก ไม่มีผู้ใดสนใจการแพ้ชนะของการต่อสู้ข้างในหอ เมื่อทุกคนต่างทราบดีอยู่แล้วถึงเจตนาขององค์หญิงลั่วลั่ว

บรรดาผู้เข้าสอบเกาะกลุ่มกันสองสามคน พูดคุยเกี่ยวกับการต่อสู้ก่อนหน้านี้อ และการจัดอันดับ คาดเดาไปต่างๆ นานาว่าพลังของเงินนางเซียงแท้จริงแล้วอยู่ระดับใด จะรับมือกับไกวหานสื่อได้กี่กระบวนท่า

ตามเวลาที่ผ่านไป หอสี่เงินยังคงนิ่งเงียบ ประตูบานนั้นยังคงไม่เปิดออก พวกผู้เข้าสอบรอคอยจนเบื่อหน่าย มีบางคนถึงขนาดว่าง่วงนอน

กวนเฟยไปมองไปยังประตูใหญ่ของหอสีเงินที่ปิดแน่น กล่าวด้วยความโมโห "มีเรื่องไร้เหตุผลเช่นนี้ได้อย่างไร"

เหลียงบันหุ่มองไปยังข้างชายป่า สายหน้าพลางพูด "แม้แต่คนเช่นดังถึงยังรู้สึกว่ำน่าละอาย องค์หญิง...เหตุใดถึงกล้าทำนะ"

โก้วหานสื่อนิ่งเงียบไม่เอ่ยสิ่งใด สำนักศึกษาศาสนาหลวงเพียงเพื่อให้เงินฉางเซิงได้อันดับที่หนึ่งของการสอบใหญ่ ถึงกับยอมทำทุกวิถีทาง การต่อสู้อบสูดท้ายเกรงว่าจะไม่ตายตายเสียแล้ว

ข้างชายป่า เขยียนหยวนพัวนั่งยองๆ บนพื้น ไม่รู้ว่ากำลังมองสิ่งใดอยู่ ก่อนหน้านั้นเป็นลั่วลั่วที่นั่งกับเขา เวลานี้เปลี่ยนเป็นถึงซานสือลิวแทน สายตานับไม่ถ้วนจ้องมองมาที่พวกเขา ทำให้รู้สึกถึงแรงกดดัน

"นี่หมายความว่าอะไรกัน"

ริมหน้าต่างบนชั้นสองของหอสีเงิน หัวหน้าปกครองโคงค์ดัดสิทธิ์ทั้งสองจ้องมองคู่หนุ่มสาวตรงกำแพงหิน สีหน้าไม่น่าดูอย่างยิ่ง

เงินฉางเซิงกับลั่วลั่วกำลังสนทนากัน ศิษย์อาจารย์อยู่ใกล้ซิดพูดคุยกระซิบกระซาบ ที่จริงแล้วภาพนี้ช่างน่ามอง รู้สึกถึงความเยาว์วัยไร้เดียงสา

ปัญหาอยู่ตรงที่นี่คือหอสีเงิน เป็นสนามต่อสู้อันดุเดือดของการสอบใหญ่ มิใช่ริมทะเลสาบของสำนักศึกษาศาสนาหลวง และก็มิใช่ร้านแดงของสวนไปเฉ่า

เขยียิ่งชวนขมวดคิ้วเล็กน้อย "นี่...ไม่เหมาะสมกระมัง"

องค์ชายเงินหลิวยากจะหวั่นะยิ่งนัก แต่เพื่อให้เกียรติคนเหล่านี้ จึงอดทนไม่หวั่นะออกมา

สีหน้าไม่โอวีเรียบเฉย มองเงินฉางเชิงกับองค์หญิงลั่วลั่วอยู่เฉยๆ แต่หว่างคิ้วกลับแฝงความรู้สึกอดทนอดกลั้น

ทุกคนต่างรู้ว่าองค์หญิงลั่วลั่วมีแผนการอะไร นางปรารถนาจะให้ การต่อสู้สนามนี้เป็นภารกิจของเงินฉางเชิง ยืงนานยิ่งดี อย่างไรก็ตาม ตอนนี้อย่างที่เห็นพิภพกำลังรอคอยด้วยความตื่นเต้นให้การประลอง รอบสุดท้ายมาถึง นางกับเงินฉางเชิงอยากจะพักผ่อนให้นานๆ แล้ว โลกนี้จะต้องรอคอยอีกนานเท่าใด

ในการสอบใหญ่ไม่มีกฎระเบียบว่าในการประลองต่อสู้ทั้งสองฝ่าย จะต้องประหารประหารเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย ไม่มีกฎระเบียบว่าคู่ต่อสู้ ห้ามพูดคุยกัันนานๆ ลั่วลั่วกับเงินฉางเชิงมีเหตุผลนับไม่ถ้วน หรือจะ เรียกว่าข้ออ้างก็ไม่ผิดที่จะถ่วงเวลา เปลี่ยนการต่อสู้มาเป็นการสนทนา

หัวหน้าปกครองโง่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองโมโหอย่างยิ่ง "เชิญองค์หญิง เร็วกว่านี้สักหน่อย ไม่เช่นนั้นจะตัดสินให้ทั้งสองตกรอบเสีย"

นักบวชดำหนักหลังนำคำของหัวหน้าปกครองใหญ่ไปบอกแก่น ุ่่มสาวทั้งสอง

ลั่วลั่วโกรธยิ่งนัก "ไม่เห็นหรือว่าพวกเรากำลังโคจรพลัง ผู้ใด กล้าตัดสินให้พวกเราตกรอบกัน"

นักบวชดำหนักหลังผู้นั้นอยากจะอ้าปากเถียง องค์หญิงคิดว่า คนทั้งโลกตาบอดหรือ มีการโคจรพลังที่ไหนกันใช้เวลาครึ่งชั่วยาม คนสองคนโคจรพลังกันจะต้องใกล้ชิดไหล่ชนไหล่เลยรี...แต่เขาก็ มิได้เอ่ยสิ่งใดออกมา

เสียงแอดดังขึ้น ประตูห้องชั้นสองในที่สุดก็ถูกผลักออก

เซวียสิ่งชวนเดินลงมายังสนาม เดินมาตรงหน้าลั่วลั่ว ยิ้มพลาง เอ่ยเสียงเบาสองสามประโยค

ลัวลัวยังคงไม่ยินยอมลุกขึ้นไป

เงินฉางเซิงเอ่ยว่า "พักผ่อนพอแล้ว ออกไปพร้อมกันเถอะ ไม่ต้อง
ให้ผู้ใหญ่ลำบากใจ"

ลัวลัวเชื่อฟังเขายิ่งนัก อีกทั้งรู้ว่าไม่อาจอยู่ในหอสี่เงินนานเกินไป
จึงประคองเขาให้ยืนขึ้น เดินออกไปยังด้านนอกหอ

เขวียสิ่งชวนมองภาพด้านหลังของหนุ่มสาวทั้งสอง สายศิระชะ
ออกมา คล้ายกับว่าจนปัญญายิ่งนัก

เรื่องก็เป็นเช่นนี้ การต่อสู้สนามแรกในรอบสี่คนสุดท้ายได้สิ้นสุด
ลงแล้ว

องค์หญิงลัวลัวสละสิทธิ์ซึ่งเป็นดังที่ทุกคนคาดคิดไว้ ฉกฉวย
เวลาอันล้ำค่ามาให้เงินฉางเซิงพักผ่อนและรักษาอาการบาดเจ็บ

เงินฉางเซิงผ่านเข้าไปสู่ออบตัดสิน

เขาอยู่ห่างจากเป้าหมายที่ทั่วทั้งผืนพิภพหัวเราะเยาะเขาเพียงแค
ก้าวเดียว

แม้ขั้นตอนคล้ายกับว่าจะไม่ถูกต้องไปเสียหน่อย

ถึงอย่างไรเขาก็มิได้สนใจ

ลัวลัวก็ได้สนใจ

การประลองต่อสู้ของการสอบใหญ่ยิ่งใกล้ถึงตอนสุดท้ายก็ยิ่ง
ดำเนินไปอย่างรวดเร็ว นั่นเป็นเพราะพลังกำลังของทั้งสองฝ่ายแข็งแกร่ง
อย่างยิ่งและแทบจะไม่แตกต่างกัน ตัดสินรู้แพ้รู้ชนะได้ภายในไม่กี่
กระบวนท่า นับแต่เข้าสู่อบที่สองเป็นต้นมา ทุกสนามใช้เวลาเพียงแค
สั้นๆ เท่านั้น มิเช่นนั้นคงไม่มาถึงช่วงสุดท้ายเร็วเพียงนี้

ทว่าการต่อสู้ระหว่างเงินฉางเซิงกับลัวลัวกลับใช้เวลาไปครึ่งชั่วโมง
เต็มๆ การต่อสู้สิบกว่าสนามก่อนหน้านี้รวมกันยังใช้เวลาไม่มากเท่านี้

แน่นอนว่าทุกคนต่างขัดเจนนัยนี้ นี่เป็นสถานการณ์พิเศษ และมีเพียงคนที่มีฐานะพิเศษดังเช่นองค์หญิงลั่วลั่วถึงสามารถกระทำเช่นนี้ได้

ทุกคนล้วนคิดว่านี่คงเป็นการต่อสู้ที่ใช้เวลานานที่สุด แต่การต่อสู้ระหว่างโก่วหานสือกับเจ้อชีวได้ทำให้ผู้คนตกตะลึงยิ่งกว่า เพราะดำเนินมาเป็นระยะเวลายาวนาน อีกทั้งมองสภาพการณ์แล้วคล้ายว่าจะต้องดำเนินต่อไปเรื่อยๆ มีความเป็นไปได้ว่าจะมากกว่าครึ่งชั่วอายุคน

ได้ยินเสียงน้ำกลิ้งดังออกมาจากท่อสีเงินอยู่บ่อยๆ ท่าทงของถังซานสือล้วยิ่งนานยิ่งหนักอึ้ง ความเครียดนับถือในแวต่ายิ่งมีมากขึ้นเรื่อยๆ

เขาหันไปมองเงินฉางเซิง เอ่ยออกมาอย่างเคร่งขรึม "นอกจากชีวิต ลูกหมาป่าผู้นั้นต้องการอะไรจากเจ้าก็ให้ไปเถอะ"

ตอนที่ 168

ต่อสู้ด้วยราคาของตนเอง

ตามเวลาที่ดำเนินไป สีนํ้าท่าทางของพวกผู้เข้าสอบด้านนอก หอสีเงินยิ่งนานยิ่งเคร่งขรึม ความหวาดเกรงในแวต่ายิ่งนานยิ่งมากขึ้น ไม่รู้ว่าการต่อสู้สนามนี้เมื่อไรถึงจะรู้ผลว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ หลังจากเทียนให้เชิงเสี่ยวถอนตัวไปแล้ว โก่วหานสื่อกับเจ๋อชิงก็เป็นผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ไม่ว่าจะมองอย่างไรการต่อสู้ในสนามนี้ก็ไม่ควรดำเนินต่อเนื่องเป็นเวลานานเช่นนี้

เวลาล่วงเลยมานาน แตกต่างจากการต่อสู้ของเงินฉางเชิงกับ ลั่วลั่วรววฟ้ากับดิน เสียงในหอสีเงินดังออกมาไม่ขาดสาย บางครา ประหนึ่งลมหิมะ บางคราประหนึ่งคลื่นยักษ์โหมกระหน่ำ บางครา ท้องฟ้าสีครามมีปุยเมฆงดงาม เหล่านี้เป็นภาพและเสียงของการที่ โลกใบเล็กถูกพลังปราณแท้งบวณ พิสูจน์ได้ว่าการต่อสู้นี้ดุเดือดเพียงใด

ด้านนอกหอสีเงินเจียบสัจด์ ผู้คนต่างพากันจ้องประตูลใหญ่ที่ ปิดแน่น ฟังเสียงที่ดังออกมาจากข้างใน หัวใจเต้นระทึก ทว่าสีนํ้า

ของศิษย์ทั้งสามของหอกกระบี่เขาหลี่ซานมิได้เผยความกังวลใจใดๆ ทั้งสิ้น

หลังจากประโยคนั้นที่ถึงซานสื่อลิวคุยกับเงินฉางเชิงก็มิได้เอ่ยสิ่งใดออกมาอีก ท่าทางของเขา ยิ่งนานยิ่งหนักอึ้ง แววต่ายิ่งนานยิ่งจริงจัง ท่ายืนยิ่งนานยิ่งเหยียดตรง คล้ายกับว่าเป็นการแสดง ความเคารพต่อใครบางคน

เวลาล่วงเลยเกินครึ่งชั่วยามแล้ว การต่อสู้ยังคงดำเนินต่อไป เขวียนหยวนพัวจึงมองถึงซานสื่อลิวพลางเอ่ยถาม "เจ้ารู้อะไรบ้าง คงจะไม่เกิดเรื่องใช้หรือไม่"

หลังจากถึงซานสื่อลิวนิ่งเงียบชั่วครู่ก็เอ่ยตอบ "ลูกหมาปากำลังสู้ อย่างสุดชีวิต"

การต่อสู้รอบก่อนหน้านั้น เจ้อชิวหยิบตัวเงินไปดู พยักหน้าพึงพอใจ แทนคำมั่นว่าตนจะต่อสู้ให้ดี เขาจึงต่อสู้กับศิษย์สำนักใจจริงจนอีกฝ่าย ถูกส่งตัวออกไปจากตึกเสวียกง ก่อนการต่อสู้รอบนี้เขามิได้เอ่ยสิ่งใดให้มากความ แต่เรื่องจริงพิสูจน์แล้วว่าเขากำลังพยายามสุดชีวิต

การต่อสู้มีหลากหลายวิธี ต่อสู้ให้ดีเป็นวิธีหนึ่ง ต่อสู้จนสุดชีวิต ก็เป็นอีกวิธีหนึ่ง

เจ้อชิวไม่ว่าจะแข็งแกร่งเพียงใด สุดท้ายก็ไม่อาจเหนือกว่า ไก่หวานสื่อที่อยู่บนชั้นทะเลงอเวจี ถ้าไม่ต่อสู้ด้วยพลังทั้งหมดที่มี แล้วจะยืนหยัดมาเป็นเวลานานเช่นนี้ได้อย่างไร

เงินฉางเชิงนิ่งเงียบมาตลอด

เขาเข้าใจดียิ่งว่าเพราะเหตุใดอยู่ๆ ถึงซานสื่อลิวถึงเอ่ยกับตนเช่นนั้น

ความแน่วแนและความทุ่มเทในการต่อสู้ที่เจ้อชิวแสดงออกมา

ในเวลานี้สามารถซื้อหาได้ด้วยตัวเงินเบาบางหนึ่งแผ่น ก็เหมือนทหารรับจ้างที่ต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิต พิสูจน์ได้ว่าเขาต้องการสิ่งนั้นจริงๆ

"หมาป่าเป็นสัตว์ที่เด็ดเดี่ยวอดทนที่สุด" ลั้วลั้วได้ยินเสียงในหอสีเงินดังบอญครั้ง ใบหน้าเล็กปรากฏร่องรอยเจ็บปวดใจ "ปีนั้นที่ไล่ล่าสังหารทหารเผ่าปีศาจเป็นครั้งแรก เจอชีวิตเพ็งจะอายุสิบเอ็ดปี เขาไล่กวตฝ่ายนั้นอยู่ในทุ่งหิมะที่หนาวเหน็บเป็นเวลาสามเดือน จนสุดท้ายแล้วทหารเผ่าปีศาจผู้นั้นเหนื่อยล้าหมดแรง เขาถึงสังหารได้สำเร็จ"

เงินฉางเซิงในใจครุ่นคิด ความทรหดอดทนของเผ่าหมาป่า คิดไม่ถึงว่าจะมากมายเพียงนี้

แต่นี้เป็นเพียงเศษเสี้ยวเล็กๆ ในตำนานความทรหดอดทนของอีกฝ่ายเท่านั้น

หลังจากนั่งเสียบชั่วคราวลั้วลั้วก็เอ่ยต่อ "ไม่มีผู้ใดล่วงรู้เวลานั้นโรคที่ซุกซ่อนในร่างกายของเขาก็กำเริบขึ้น สิบกว่าวันที่ไม่ได้กินอาหาร ต็มเพียงแค่น้ำที่ละลายจากหิมะ สามารถกล่าวได้ว่าเขาห่างจากความตายเพียงแค່ก้าวเดียว หากมิใช่ทหารเผ่าปีศาจผู้นั้นยอมแพ้อาจเป็นเขาที่ตายก่อน"

ช่างชายปาเสียบเสียบ

ถึงซานซือลั้วมองประตู่ใหญ่ที่ปิดสนิทของหอสีเงิน ความรู้สึกสลับซับซ้อน "ในคลังคำของลูกหมาป่าไม่มีคำว่ายอมแพ้กับเมตตา หากมิใช่เพราะพื้นที่ในหอสีเงินมีจำกัด รูปแบบการต่อสู้ถูกควบคุมให้เข้ากับเกว๋นหานสื่อต่อสู้ในความเป็นความตายอยู่บนโลกแห่งความเป็นจริงก็ไม่อาจรู้ได้ว่าใครจะยืนหยัดถึงตอนสุดท้าย"

เงินฉางเซิงจ้องมองหอสีเงิน นั่งเสียบไร้คำเอื้อนเอ่ย

ก่อนเมฆเป็นชั้นๆ ในท้องฟ้าสีครามเหนือหอทรงกลมถูกทำให้
แตกกระจายเป็นปุยฝ้าย บ่อยครั้งมีเสียงแหลมร้องคำรามขึ้น ไม่รู้ว่า
เป็นเสียงลมกระโชกหรือเสียงหมาป่ากู่ร้อง ทำให้ตื่นตระหนกตกใจ

สายตามองไปยังประตู เขาคลายกับว่ามองเห็นด้านในหอ
มองเห็นเจ้าชีวิตที่โบหน้าไว้ความรู้สึกและไถ่ถอนสื่อที่ต่อสู้อย่าง
สงบนิ่ง โลกที่มือของเจ้าชีวิตไหลรินบนพื้น

เขารวากับมองเห็นว่าก่อนหน้านี้เด็กหนุ่มร่างผอมแห้งเคลื่อนไหว
อยู่ในสายลมหิมะ ร่างกายที่บาดเจ็บสาหัสและอ่อนล้าโงนเงนไปมา

ทว่าบนใบหน้าอ่อนเยาว์ของเด็กหนุ่มกลับมองไม่เห็นร่องรอย
ความหวาดกลัวและท้อถอย เขามองเห็นภาพแผ่นหลังของทหาร
เผ่าปีศาจ เด็กหนุ่มรอคอยให้ฝ่ายตรงข้ามล้มลงก่อน ดวงตาเต็มไปด้วย
ความอาฆาตแค้นและเย็นหยัด มองแล้วดูจู่โจมปาตัวหนึ่ง นั่นเพราะ
เขาเป็นเด็กหนุ่มเผ่าหมาป่า

เป็นดังเช่นที่ถึงซานสื่อลิวเอ่ย หากให้เจ้าชีวิตกับไถ่ถอนสื่อ
ต่อสู้กันในโลกแห่งความเป็นจริง สุดท้ายแล้วก็ไม่ว่าผู้ใดจะเป็น
ฝ่ายชนะ อย่างไรก็ตามดำเนินนักเสวียกก็คือโลกใบเล็ก มิใช่โลกจริงๆ
ด้วยเหตุนี้คนที่เย็นหยัดจนถึงตอนสุดท้ายจึงเป็นไถ่ถอนสื่อ ศิษย์หนุ่ม
จากครอบครัวสามัญที่ท่องตำราจนแตกฉาน

เสียงแอดที่เสียดหูดังขึ้น ประตูที่ปิดสนิทของหอสี่เงินค่อยๆ
เปิดออก ไถ่ถอนสื่อเดินออกจากหออย่างเชื่องช้ามายังบันไดหิน
เขาไถ่ถอนออกมาด้วยความทุกข์ทรมานสองที โบหน้าขาวซีดเล็กน้อย
อย่างก้าวจิ้งจาลง กวณเพยไปกับเสียงบันไดออกไปรับ ส่วนสี่เงิน
รีบหายไปในถ้ำสัณหาระ

เจ้าชีวิตก็ออกมาจากหอสี่เงิน แต่เขามีได้เดินด้วยตนเอง ถูกห้าม

ออกมา โลหิตหยดลงมาตามขอบแครงไม่หยุด มองแล้วรู้สึกสยดสยอง บนใบหน้าสีขาวซีดของเขาไม่มีความรู้สึกใดๆ ดูสงบนิ่งยิ่งนัก ดวงตาทั้งคู่ปิดสนิท มองไม่ออกเลยว่าตอนนี้เขากำลังคิดสิ่งใดอยู่

เขาจุดดังหมาป่าที่ต่อสู้กับโก่วหานสี่อย่างสงบนิ่งและมั่นคง เป็นเวลาครึ่งค่อนชั่วยาม ทำให้โก่วหานสี่ได้รับบาดเจ็บไม่เบา เขาได้แลกเปลี่ยนสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ดูจากอาการบาดเจ็บของเขาตอนนี้ อาจสาหัสจนไม่สามารถต่อสู้ได้อีกต่อไป จนถึงขนาดว่ามีอันตรายต่อชีวิต เดิมที่ต้องถูกส่งไปรักษาข้างนอกตึกหนักเสวียก แต่ก่อนหน้านี้ในหอสี่เงิน ตอนที่นักบวชผู้ควบคุมดูแลการทดลองต่อสู้เตรียมจะจัดการเช่นนั้นก็ถูกสายตาเฉยชาและความแน่วแน่ของเด็กหนุ่มบีบบังคับ พวกเขาจึงทำได้เพียงยกเขาออกมายังด้านนอกหอสี่เงิน

สามารถวัดไล่โก่วหานสี่จนถึงตอนนี้ได้ เจ็ดชีวิตได้รับความเคารพ และความเกรงกลัวจากผู้เข้าสอบทุกคน ทว่าสุดท้ายแล้วความเคารพก็ถูกความเกรงกลัวกลบมิด ผู้คนมองโลหิตที่ไหลรินลงมาจากแครงมองเขาที่นอนอยู่บนนั้น นิ่งเงียบไม่เอ่ยสิ่งใด ยิ่งไม่มีผู้ใดก้าวออกมาเพื่อแสดงความเป็นห่วงและปลอบประโลม เขาใช้ฐานะของศิษย์สำนักใจชิงในการเข้าร่วมการสอบใหญ่ รอบก่อนหน้านี้ทำให้สหยา ร่วมสำนักแทบจะพินาศ สำนักใจชิงยอมไม่ดูแลเขา พวกนักบวชตำหนักหลักที่กำลังยกแครงมองพวกผู้เข้าสอบที่อยู่ด้านนอกหอสี่เงิน แล้วก็ไม่ว่าใครจะส่งเขาไว้ที่ใด

เวลานี้เอง เงินฉางเชิงพยุ่งกายยันตันหยางลุกขึ้นด้วยความยากลำบาก

ลั้วลั้วเข้าใจความหมายของเขา ตบหลังเซวียนหยวนพั่วเป็นสัญญาณให้อีกฝ่ายออกไปข้างหน้าเพื่อยกแครงกลับมา เซวียนหยวนพั่ว

ไม่มีความเห็นเป็นอื่น ทำตามคำสั่ง ใช้มือข้างเดียวรับแคร่มา

แคร่มาถึงยังข้างชายป่า เจอช้วนอนสงบอยู่บนนั้น ใบหน้าขาวซีด
โลหิตท่วมกาย ไม่อาจขยับและไม่อาจพูดได้ แต่ดวงตาของเขาลืมขึ้นแล้ว
แววตาสงบนิ่งยิ่งนัก

เซวียนหยวนหัวเริ่มหันแปลให้เขา เงินฉางเชิงป้อนยา ล้วงล้วง
มองเขาด้วยความรู้สึกซับซ้อน

ถึงซานสี่อเล็กซ์ออกมา "เหตุใดถึงต้องต่อสู้อย่างทุกข์ยากเช่นนี้"

เจอชิวใบหน้าไร้ความรู้สึกขณะมองเขา สุดท้ายก็เอ่ยออกมา
"เพิ่มเงินมาด้วย"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://bit.ly/3kywtMJ>